

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce **A. S.**, bytem U. H., Š. 1160, zastoupeného JUDr. Radkem Forelem, advokátem se sídlem Napajedla, Masarykovo nám. 220, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, Třída T. Bati 21, za účasti H. S., bytem N., D. 1430, zastoupené Mgr. Markem Bukovským, advokátem se sídlem Vsetín, Na Příkopě 814, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2015, č.j. KUZL 37377/2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.6.2015, č.j. KUZL 37377/2015.

I. Podstata věci

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25.6.2015, č.j. KUZL 37377/2015, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Napajedla, odboru stavební úřad, ze dne 11.3.2015, č.j. SÚ/2015/5442-14/N, kterým bylo žalobci jako vlastníkovu stavby nařízeno podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), odstranění stavby „mobilní dům“ na pozemku parc. č. 2065/4 včetně nadstřešení a kryté terasy, jímky na vyvážení, zpevněné plochy a mola, oplocení, elektro přípojky vše v k.ú. Spytihněv, provedené nebo prováděné bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem. Stavební úřad dospěl k závěru, že žalobcem umístěný mobilní dům je výrobkem plnícím funkci stavby, který v době jeho umístění vyžadoval vydání územního rozhodnutí podle § 92 stavebního zákona.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že mobilní dům je *de facto* maringotkou, kterou nelze považovat za výrobek plnící funkci stavby, neboť je umístěna na kolovém podvozku a může být snadno přesouvána (jedná se o přípojně vozidlo, které může jet po pozemních komunikacích). Pokud jde o přístřešek, rozvod elektřiny a zpevněnou plochu, tak ty nejsou s maringotkou spojeny. Nacházejí se pouze v její blízkosti a tvoří tak příslušenství pozemku. Připojení maringotky k elektrické energii umožňuje přímo výrobce. Maringotka je tak movitou věcí, na jejíž umístění na pozemek není třeba žádného povolení ani ohlášení podle stavebního zákona. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp.zn. 10 Ca 280/2008 a stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 25.5.2009, podle něhož mobilní dům, který může být přemísťován, má charakter přívěsu nebo vozidla a není v režimu stavebního zákona.

Žalobce se proto domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného

Žalovaný uvádí, že s podanou žalobou nesouhlasí, neboť není důvodná, a navrhuje její zamítnutí. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Těžiště žalobní argumentace spočívá v tvrzení, že předmětná stavba není stavbou (výrobkem plnicím funkci stavby), nýbrž pojízdnou maringotkou a nespadá tedy do režimu stavebního zákona.

Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

Podle odst. 2 téhož ustanovení stavebního zákona platí, že stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad zahájí u stavby uvedené v odstavci 1 písm. b) řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví.

Z výše citované právní úpravy je zřejmé, že řízení o odstranění stavby a řízení o jejím dodatečném povolení jsou spolu vzájemně provázána. Pro řízení o dodatečném povolení stavby stavební zákon konstruuje samostatné řízení zahajované na žádost stavebníka nebo vlastníka poté, co je již z moci úřední (ex offio) vedeno řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby je tedy navázáno na řízení o odstranění stavby a jeho prostřednictvím je možno zabránit odstranění stavby, která

je v rozporu s rozhodnutím nebo opatřením stavebního úřadu, nebo stavby postavené bez takového rozhodnutí či opatření. V daném případě však žalobce ani přes výslovné poučení stavebního úřadu (v oznámení o zahájení řízení ze dne 8.9.2014) o dodatečné povolení předmětné stavby vůbec nepožádal.

Soud tedy posuzoval toliko to, zda předmětný objekt „mobilního domu“ byl stavbou (výrobkem plnícím funkci stavby) vyžadující příslušné povolení či opatření stavebního úřadu v režimu stavebního zákona.

Podle § 2 odst. 3 věty první stavebního zákona se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) bodu 16. stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují výrobky plnící funkci stavby, včetně základových konstrukcí pro ně.

Ze shora citovaných ustanovení vyplývá, že za stavbu ve smyslu definice obsažené v § 2 odst. 3 stavebního zákona jsou považovány rovněž výrobky, které plní funkci stavby.

Jak uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 8.12.2010, č.j. 10 Ca 280/2008-78, kterého se žalobce dovolával, pojmu „výrobek plnící funkci stavby“ je nutno rozumět tak, že se jedná o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona; není však výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikl s použitím stavební nebo montážní technologie, nýbrž jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnící funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem. Nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby ve smyslu stavebního zákona je to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. Takovým výrobkem může být např. i silniční vozidlo. Městský soud však dospěl k závěru, že pokud by se jednalo o karavany umístěné na pozemku po krátkou dobu (např. pouhého jednoho dne, resp. noci), pak by se ani v případě připojení tohoto karavanu na síť inženýrského vybavení nejednalo o výrobek plnící funkci stavby.

Při posouzení toho, zda je mobilní dům či marigotka výrobkem plnícím funkci stavby či přípojným vozidlem, bude třeba zkoumat, jakou funkci tento objekt umístěný na pozemku plní, zda je určen k užívání osobami (rekreaci či odpočinku) a zda jeho umístění vykazuje znaky dlouhodobosti či trvalosti. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale tak bude nasvědčovat např. umístění výrobku na tzv. podezdívku, vybudování přípojek inženýrských sítí; dalším vodítkem pak mohou být např. provedené terénní úpravy v okolí či vybudování podpůrných zařízení k zajištění

účelu takovéto stavby (např. terasa, pergola, sklad nářadí či „suchá“ toaleta). Jak uvádí též komentářová literatura (srovnej Macháčková, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013), s níž se zdejší soud v plném rozsahu ztotožňuje, jedním z mnoha příkladů takových výrobků mohou být např. „zahradní domky“, které si stavebníci jako již zkompleťovaný celek zhotovený u výrobce zakoupí, aby jej jako takový umístili na konkrétním pozemku a následně jej užívali jako „klasickou“ stavbu vzniklou stavební činností. Obdobným příkladem mohou být tzv. mobilní domy. V okamžiku, kdy tento výrobek ztratí svoji mobilitu, tj. pokud záměrem jeho majitele je osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby (např. pro bydlení, odpočinek či rekreaci), pak takový výrobek plně podléhá povolovacím režimům. Jiný komentář (srovnej Potěšil, L., Roztočil, A., Hrůšová, K., Lachmann, M.: Stavební zákon – komentář. 3. Aktualizace. Praha: C. H. Beck, 3/2014) v této souvislosti vhodně doplňuje, že se v případě výrobků plnících funkci stavby jedná zejména o tzv. mobilheimy, kdy se používají objekty dovezené na místo, které slouží k bydlení, aniž by předtím nutně muselo dojít k montáži nebo jiné stavební činnosti. Důvodem připodobnění výrobků plnících funkci stavby ke klasickým stavbám je tak shodný následek, resp. účel jejich užívání.

Jak přitom vyplývá z obsahu spisového materiálu a v něm založených listin (zejména pořízené fotodokumentace), žalobcův mobilní dům jako maringotka vůbec nevypadá, nevypadá přitom ani jako standardní mobilní dům. Naopak vypadá jako vkusně upravená dřevěná chata s velkou krytou terasou. Společně s dalšími podpůrnými zařízeními (jímkou na vyvážení, studnou a vodovodem, zpevněnou plochou, elektropřípojkou, přístřeškem na nářadí a dokonce molem s loďkou) tak plní funkci stavby ve smyslu stavebního zákona. Je totiž zřejmé, že mobilní dům je zbaven mobility, neboť je zcela vyloučeno jej bez větších úprav připojit a odvézt na jiný pozemek.

Zdejší soud tedy ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů uzavírá, že předmětný objekt jako celek postrádá znak mobility, nelze ho bez dalšího přemísťovat o pozemních komunikacích a nadto je zcela zřejmé (a to z funkčnosti zařízení předmětného objektu jako celku), že slouží k užívání osobami, a to k rekreaci či občasnému odpočinku.

Zdejší soud se tedy neztotožňuje s argumentací žalobce, že mobilní dům je maringotkou, kterou lze snadno převést jinam. Naopak je toho názoru, že předmětná maringotka je stavbou, jejíž odstranění mohlo být ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost

napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu soud žalobu je nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Osobě zúčastněné na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí náklady mohly vzniknout. Zdejší soud tak rozhodl, že tato osoba nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu